

Пятніца, 26 чэрвеня 1998 г.

№ 68

Кошт свабодны

СВАБОДА

Забаронена 24 лістапада 1997 г.

Амбасады без начальства

Беларусь працягваюць пакідаць амбасадары замежных краінаў.

Следам за пасламі дзяржаваў Еўрапейскага Саюза і ЗША з Мінска выехалі кіраўнікі японскай, турецкай, балгарскай, літоўскай і польскай дыпламатычных місій. Дарэны, у сераду міліцыянты не дазволілі польскому паслу Марыюшу Машкевічу праехаць на тэрыторыю рэзідэнцыі ў Драздах, каб забраць асабістыя рэчы і дзяржавныя сцяг Польшчы.

Ад'езд амбасадараў не азначае канчатковага згортвання дыпламатычных стасункаў з Беларуссю. Кіраўца пасольствамі ў Мінску будзе часова павернены ў спраўах. Салідарнасць з пазіцыяй іншых краінай правяла і Фінляндыя, МЗС якой рэкамендаваў свайму паслу ў Беларусі, паставшыя рэзідэнцыя якога знаходзіцца ў Вільні, устрэчаць амбасадараў ад паездак у Мінск. Нязнай пакуль застаецца пазіцыя Інды.

Такім чынам, у Беларусі застаюцца толькі паслы Югаславії, Кітая і Кубы, а таксама Расіі і іншых дзяржаваў СНД.

Альгерд НЕВЯРОЎСКІ

Паслы злятаюцца ў Мінск

У Мінск вяртаюцца беларускія паслы, акредытаваныя ў краінах Захаду.

Ужо вярнуліся на радзіму пасол Беларусі ў ФРГ Петэр Бялеў, пасол у ЗША Валерый Цепкала і пасол у Японіі Пётр Краучанка. Пакуюць чамаданы кіраўнікі на шых дыпламатычных прадстаўніцтваў і ў іншых краінах Захаду. Іх фактычна высылаюць у Беларусь, каб яны папулярна растлумачылі свайму прэзідэнту пала жэнні Венскай канвенцыі аб дыпламатычных зносінах.

А.Д.

Высокапастаўлены прадстаўнік Дзярждэпартамента ЗША Джэк Сегал 25 чэрвеня ў амерыканскай амбасадзе ўрочыч маці і жонкам беларускіх палітзняволеных ліст ад першай лэдзі ЗША Хілары Клінтан, адрасаваны жанчынам Беларусі. Гэтае пасланне з'яўляецца адказам на пісьмо, перададзеное спадарыні Клінтан 6 траўня членам аргкамітэта Хартыі-97 Людмілай Гразновай, а таксама Галінай Січык, Раісай Шыдлоўскай, Язвігай Лабковіч, Таццянай Севярынеч і Людмілай Шарамет, у якім жанчыны заклікали Хілары Клінтан падтрымаць іх намаганні ў праваабарончай дзеянасці і ўсталяванні дэмакратыі на Беларусі.

Мы друкуем поўны тэкст паслання Хілары Клінтан.

Ліст ад першай лэдзі ЗША

«Дарагія жанчыны Беларусі. Дзякую за ваш ліст з Мінску. Я з прыемнасцю успаміна наш з прэзідэнтам Клінтанам візіт на Беларусь у 1994 годзе.

Пагаршэнне становішча з абаронай правоў чалавека на Беларусі непакоіць кожнага, хто клапоціцца аб правах асобы і сям'і на жыццё ўгоднасці, свабодзе і бяспечы. У вас ёсьць балоці асабісты волытых шматлікіх шлякоў, якімі ўлады могуць парушаць права чалавека. Знявагу, якую вы адчуваеце сёння, у будучыні могуць адчуць іншыя.

Але вы не адзінокі ў сваёй барацьбе. Злучаныя Штаты Амерыкі застаюцца адданымі абароне правоў чалавека на Беларусі. У пасла Спекхарда і ў амерыканскай амбасады ў Мінску няма больш высокага прыярытэту. Заставайцесь з імі ў цесным контакце.

Вашы мужчыны намаганні па абароне асноўных правоў чалавека выклікаюць захапленне. Я жадаю вам, вашым мужам, вашым сынам і ўсім тым, каго вы любіце, сілы ў гэты цяжкі час.

З найлепшымі пажаданнямі Хілары Родам КЛІНТАН».

Ліцэю рыхтуюць новы план

Сітуацыя вакол Беларускага гуманітарнага ліцэя застаецца няпэўнай, але ўрад абяцае, што гэтая навучальная ўстанова будзе жыць.

На мінулым тыдні дэлегацыя бацькоў ліцэістай мела сустрэчу з віцэ-прем'ерам Уладзімірам Замяталіным. Замяталін называў былы праект аб'яднання двух ліцэяў «глупствам дзяржаўных чыноўнікаў» і запэўні бацькоўскі камітэт, што не меў да таго праекта ніякага дачынення. Згодна з новым планам дырэктар і ўсе выкладчыкі ліцэя застануцца працаўцаў, прычым іхня заробкі павышаюцца. «Яны адчулюць, што мы аў іх клапоцімся», — запэўнілі Замяталін. Таксама ён паабяцкі бацькам, што вучні ўсіх чатырох курсаў працягнуты вучобу, прычым у тым самым будынку, дзе ліцэй заходзіцца і цяпер.

Больш того, віцэ-прем'ер намаляваў перад бацькамі ліцэістай праста фантастычныя перспектывы: дзяржава, аказваючыя, ужо ў наступным годзе возьмечца будаваць для іншагародніх ліцэістай інтэрнат. «Я лічу, што пастанова, якая зараз рыхтуецца, будзе скіраваная на паліпшэнне ўмову вучобы для ваших дзяцей», — заявіў Уладзімір Замяталін. Віцэ-прем'ер аднак адмовіўся паказаць бацькам хада б «чарнавік» гэтай пастановы, заявіўшы, што ўзгадніць гэтыя дакументы з грамадскасцю ўраду не абавязкова.

Алег ГРУЗДЗІЛОВІЧ

ТБМ апынулася на вуліцы

Учора Таварыства беларускай мовы было выселенае са свайго офіса на вуліцы Румянцева ў Мінску.

Высыленне адбывалася ў прысутнасці міліцыі, судовага выкананіцца і невялікай колькасці журналістаў, што адгукнуліся на сігнал SOS з ТБМ. Прычына высылення — запазычанасць за аренду памяшкання. Грамадскую арганізацыю прымусілі плаціць за кожны квадратны метр 10 долараў у месяц. У выніку з пачатку года набралася больш за палову мільярда запазычанасці. Мінскі абласны гаспадарчы суд пастановай спагнац з ТБМ 540 мільёнаў і высліці з памяшкання.

Уся працэдура па высыленню ТБМ заняла дзве гадзіны. Большасць часу была патрачана на пагрузку ў прычэп трактара стосаў кнігак. Сярод іх былі кнігі «Беларусь учора і сёння», «Русіфікацыя беларускай мовы ў БССР і супраціў русіфікацыінаму працэсу» ды іншыя. Ад былога сядзібы ТБМ трактар з гэтай літаратурай адправіўся ў невядомым накірунку.

Алег ГРУЗДЗІЛОВІЧ

Экзамены прымалі Дамашкевіч

За ходам уступных экзаменаў у ВНУ сёлета будзе ўважліва сачыць прэзідэнцкая камісія на чале са старшынём камітэта дзяржкантролю Мікалаем Дамашкевічам.

Прэзідэнт Лукашэнка выдаў указ, у адпаведнасці з якім уступны іспыты пачынацца ў ліпені з пісовых контрольных работ па беларускай (рускай) мове. Тэмы сачынення будзе выконваць таксама пропагандысцкія функцыі — у яе задачы ўваходзіць «арганізацыя асвялення ходу правядзення ўступных экзаменаў у сроках масавай інфармацыі».

М.Н.

Пакрыўдзілі Рыгоравіча

З учараўня дня спынена трансляцыя папулярнай перадачы тэлекампаніі НТВ «Час быка».

Афіцыйны Мінск сцвярджае, што ў адным з выпускаў перадачы яе вядучы «гнусно скорбил в эфире президента Лукашенко». Каментуючы скандал з ад'ездам паслоў, тэлекхуруalist абавязаў беларускага прэзідэнта «болванам и хамом». У той жа дзень на такую характеристыку адзялагавала кіраўніцтва Беларусі. Галоўны рэдактар НТВ прызнаў «справядлівым» нараканні з боку беларускага кіраўніцтва і паабяцаў, што «Час быка» больш не будзе выходзіць у эфір.

Мікола ВАЙТОВІЧ

Няма таго, што раньш было. На здымку (з архіва СВАБОДЫ): прэзідэнт Біл Клінтан прымалі ў Белым доме кіраўніка беларускай дзяржавы Станіслава Шушкевіча (ліпень 1993 г.).

— Былы дачны комплекс ЦК КПБ «Дразды» цяпер называюцца «рэзідэнцыяй прэзідэнта». Выселяшы паслоў з Драздоў, Лукашэнка застаецца там адзінам гаспадаром. Аплачваць гэты гарадок цяпер давядзеца нам, падтаплацельшчыкам. Як выглядае прэзідэнцкая рэзідэнцыя?

— Партыйная чыноўніцтва нядрэнна жылі там за народны кошт. Вялізарная тэрыторыя абнесеная манументальным плотам і ніхто не бачыў, што там адбываюцца. У Драздах размяшчалася дом першага сакратара Пятра Машэрава, а таксама іншыя будынкі, добра мэблеваныя і аўсталяваныя.

Пасля абвяшчэння незалежнасці Беларусі мы вырашылі размясціць там замежную прадстаўніцтвы. Яны за свой кошт рабілі рамонт і рэканструкцыю будынкаў. Потым я быў, напрыклад, у рэзідэнцыі французскага пасла, якія ператварыліся ў маленкі Парыж. Немцы вельмі сур'ёзна прапрацавалі над аўсталяваннем і дызайном, зрабілі камфортную амбасаду. Вялікія гроши ўкладалі таксама італьянцы, іхні першы пасол нават сабраў там прыстойную калекцыю карцін. Вельмі ўтульна стала і ў амерыканскай рэзідэнцыі. Дыпламаты арандавалі будынкі на падставе двухбаковай дамоўленасці з нашым урадам. Папярэдні французскі пасол Клод Жаліф гаварыў мне, што раней у Драздах было спакойніца, а як туды засяляўся Аляксандр Лукашэнка, то стала страшна выглянуць, бо калі су-седнія прэзідэнцкай рэзідэнцыі ходзяць аўтаматыкі і пазіраюць вельмі падазронна.

Зразумела, Лукашэнка ўсяго, нават свайго акурэння, а замежных паслоў ён наогул лічыць ворагамі. З імпэтам старшыні калгаса ён вырашыў разаб-

раца з дыпламатамі, як з калгаснымі брыгадзірамі. Такое ўяўляльніцтва забараняеца Венскай канвенцыяй. Рамонт камунікацыяў быў задуманы толькі дзеля таго, каб выхыць паслоў з Драздоў. Паверце, калі б там быў нейкі каналізацыйныя проблемы, ніхто не заключаў бы доўгатэрміновыя арэндныя дамовы. У «партыйнай» дачнай комплексы ўкладваліся вялікія гроши, усё будавалася на стагоддзе. У былы майстэрніцы, дзе цяпер жыве прэзідэнт Лукашэнка, можна яшчэ 30 гадоў жыць без усялякага капітальнага рамонту. Там усё лепшае закладзена і зроблена вельмі багата.

— Чаму вы не захацелі там жыць?

— Калі мы з жонкай пагля-

дзелі на гэтую рэзідэнцыю, выврашылі, што з этых меркаванняў жыць там немагчыма. Наўшта нам на трох 560 квадратных метраў жылой плошчы. Там трох ўзроўні, унізе вялікі басейн, саўна, спартыўныя памяшканні, вельмі шмат спальняў і розных пакояў. Некалкі разоў я выкарыстоўваў гэтую рэзідэнцыю для паседжанняў Прэзідэнта Вярховай Савета ў нефармальнай атмосфераў.

Пазней, калі там пасяляўся прэзідэнт Лукашэнка, зрабілі дадатковы ўмацаванні, рэзідэнцыю абнеслі агароджай, паставілі аўтаматычнай. Вялікай аховы ўтрымліваеца і ўсярэдзіне. Гэтаму ж чалавеку падабаецца паанавацца. Прэзідэнт Лукашэнка раней меў халупу без санітарных пабудоў пры дому, а цяпер яму ўжо мала апартаменты Машэрава.

(Працяг на стар. 4)

Сёння — Міжнародны дзень барацьбы з наркотыкамі

Наркаманія — новая хвароба Беларусі

На цяперашні момант на афіцыйным уліку ў Беларусі знаходзяцца 4.000 чалавек, якія стала ўжываюць наркотыкі. Па ацэнках экспертаў, рэальная лічба наркаманаў перавышае 40.000.

Па словах намесніка начальніка ўпраўлення МУС П.Халюты, на практыку апошніх 25 гадоў у Беларусі штогадовы рост парушэння закону, звязанных з наркотыкамі, складае 30—40%. Толькі летасць зарэгістравана 2.897 такіх злачынстваў. Прыйдзім рост адзначаецца ва ўсіх рэгіёнах без выключэння. І хоць сумнае лідэрства трывае Гомельская вобласць і гарады Светлагорск і Жлобін, але самы імклівы рост наркаманіі ў мінулым годзе зафіксаваны ў Магілёўскай вобласці.

Летасць з незаконнага абароту было канфіскавана ажно 2 тонны 300 кг наркотыкаў. З сярэдзіны 1997 года спецыялісты адзначаюць разкае павелічэнне ўвозу і

кур'ераў-беларусаў затрымліваюць ў Германіі, Аргенціне, Бразіліі, Італіі, Турцыі.

Напрыклад, у Франкfurце былі затрыманыя дзве жанчыны, адна з іх — грамадзянка Беларусі; яны накіроўваліся з Венесуэлы ў Москву і везлі з сабой 4 кілаграмы какаіну (кошт аднаго грама гэтага наркотыку — калі 150 долларуў). Высветлілася, што арганізатарам паездкі быў грамадзянін Лівана, які меў «штаб-кватэру» ў Москве і Мінску. Яшчэ адна беларуска была затрыманая ў Бразіліі. Разам з грамадзянінам Японіі яна спрабавала правезі 6 кілаграмаў какаіну (яны перавозілі наркотык у футарале з-пад музычнага інструмента). А на мяжы Расіі і Беларусі ў кантэйнеры, якіх ехалі на тэрыторыю Польшчы, было знайдзена больш за 3 тонны гашышу.

БелаПАН

Беларусы возяць наркотыкі па свete

Грамадзяне Беларусі ўсё частае удзельнічаюць у сусветным незаконным абароне наркотыкаў. Як паведаміў Пётр Халюта, за апошнія три гады нарка-

Без тэрміну даўнасці

Федэральны апеляцыйны суд у Чыкага аднаголосна зацвердзіў рашэнне аб пазбаўленні грамадзянства ЗША 80-гадовага літоўца Казіса Чурынскага.

Нашая газета ў свой час пісала пра этага ваенага злачынцу. У гады Другой сусветнай вайны ён служыў у карным батальёне і ўдзельнічаў у масавых забойствах мірнага насельніцтва ў Беларусі і Літве. Судовыя ўлады ЗША ўзбудзілі супраць яго крымінальную справу.

Чурынскага іміграваў у Амерыку ў 1949 г. і праз шэсць гадоў атрымаў грамадзянства ЗША. Ен сцярджаў, што з 1936 па 1944 год працаваў млынарам. Аднак у 1997 г. высветліўся сапраўдны падбрасынны. Як паведамляе агенцтва BNS, цяпер яму пагражае высланне са Злучаных Штатаў.

Магдалена НЕПАКАЙ

Падарунак ад юбіляра

Звычайна на юбілей добраць падарункі імянініку. Мастак Гаўрыла Вашчанка робіць прэзенты сам.

Професар Беларускай акадэміі мастацтваў Гаўрылу Вашчанку, чые творы ёсць у 27 буйнейшых музеях на ўсіх кантынентах, спонсіруюцца 70 гадоў. Нарадзіўся мастак на Гомельшчыне ў ёўсцы Чыкалавічы, што пад Брагінам. З нагоды юбілею Г.Вашчанка падараваў Гомелю 30 сваіх прац, якія будуць змешчаны ў нядыўна адрэстаўраваным Палітэхнічным доміку, дзе знаходзіцца мастацкі аддзел абласнога краязнічага музея.

А.К.

СВАБОДА НАВІНЫ
у Internet:[http://www.
belarus.net/MassMedia/](http://www.belarus.net/MassMedia/)
Newspaper/Svaboda/

Правы чалавека пад кантролем Шэймана

Дэпутаты презідэнцкай палаты правялі ў аўтарак працягніцкую мерапрыемству пад гучнай назваю «Парламенцкія слуханні па праблеме захавання правоў чалавека ў Беларусі».

Фармальна паседжанне прымеркавана да 50-годдзя Дэкларацыі правоў чалавека, якое адзначаецца сёлета ва ўсім свеце. На самой справе ўсё выглядала так, што ўлады хочуць дасці чарговы «адлуп кірунку» і пастаўіць крых на самім пытанні — праблемы правоў чалавека ў нас няма.

Прапагандысты паклапаціліся

зразумее становішча ў Беларусі і не будзе праводзіцца палітыку двайных стандартуў. Антызахоўня рыторыка гучала і ў выступах міністра замежных спраў Івана Антановіча, кіраўніка прэзідэнцкай адміністрацыі Міхаіла Мясніковіча і сакратара савета бяспекі Віктора Шэймана.

У прыватнасці, Антановіч абраўся на Злучаныя Штаты за тое, што навязываюць Беларусі і ўсюм свету сваё разуменне правоў чалавека. Кіраўнік зневінілічнага ведомства лічыць, што амерыканскія погляды для нас чужі і таму Беларусь у галіне правоў чалавека супрацоўнічае з такімі краінамі развітой дэмакратыі, як Аўстралія, Туніс, Сірыя і Кітай.

Антановіч таксама не без гонару заявіў, што і беларускія эксперыты 50 гадоў таму ўдзельнічалі ў распрацоўцы Дэкларацыі правоў чалавека, таму, маўляў,

у Беларусі дайня дэмакратычныя традыцыі і няма чаго ЗША вучыць нас правам чалавека. Галоўнымі дакладчыкамі на слуханнях выступалі буйныя специялісты па правах чалавека ў нашай краіне — Мясніковіч, Антановіч, Шэйман, Малафеев, Бажэлка і іншыя, у тым ліку, вядома ж, міліцэйскі міністр Агальц. Многія чакалі з'яўлення ў Аўгустайн зале галоўнага гаранта правоў чалавека ў нашай краіне, але Лукашэнка таго і не прыехаў.

Першым узяў слова палатачны спікер Анатоль Малафеев. Ён признаў, што некаторыя заканадаўчыя акты ў Беларусі недасканалыя, ёсць цяжкасці з утрыманнем зняволеных, але асноўныя права чалавека, несумненна, захоўваюцца. Спікер выказаў спадзяванне, што Захад нарэшце

цягнераў, іх сувязях з заходнімі імперыямі скраагаворкай распавядай сакратар савета бяспекі Віктор Шэйман. Ён праводзіў прамыя паралелі паміж выказваннямі некаторых лідэрў апазіціі і мінілагоднімі тэарыстычнымі актамі на газаправодах, (маўляў, «следства ўжо мае першыя вынікі»), абінаваццаў у дэструктуўнай дзеянасці Беларускі Хельсінскі камітэт, а падэлкі апазіцыянеруў за мяжу называў ледзь не дзяржаўным злачынствам. Аднак, па словам Шэймана, ягонае ведамства трymае сітуацыю пад кантролем, і ўлады «не дазволяюць ператварыць Беларусь у другое Косава».

Аб правах чалавека таксама пагаварылі старшыня Вярховнага і Канстытуцыйнага суду, генеральны прокурор, міністры юстыцыі і адукацыі, прэзідэнцкі дэпутат і іншая публіка.

Уздел у слуханнях бралі і 15 дэпутатаў, якія ў прэзідэнцкую палату не ўвайшлі, хоць і вельмі таго хацелі. Цяпер у іх ёсць шанцы туды трапіць, бо ў палаце з'явіліся тры вакантныя месцы.

Нагаварыўшыся ўволі і прыняўшы пастанову пра тое, што ў цэлым у Беларусі захоўваюцца права чалавека, дэпутаты пад вечар разышліся. Наогул жа ўсё гэта нагадвала нешта сярэднє паміж тэатрам абсурду і партыходам часоў развітога сацыялізму з ававацкімі пракламаціямі на адрас Захаду. У гэтым на ўласныя вочы і вушы змаглі пераканацца прадстаўнікі місіі ААН і на зіркальной групі АБСЕ, якіх спецыяльна запрасілі на слуханні. Дзеля чаго?

Альгерд НЕВЯРОЎСКИ

Дэкларацыя правоў чалавека ў вясёльх карцінках

Прадстаўніцтва ААН у Беларусі ажыццяўляла адзін з галоўных праектаў этага года — выдала Усейагульную дэкларацыю правоў чалавека ў коміксах.

Тэкст Дэкларацыі на рускай мове суправаджаецца каліровымі ілюстрацыямі мастака Ігора Ліскага. Гэта — сумесны праект ААН, АБСЕ і іншых міжнародных арганізацій.

Як паведаміў ў беларускім прадстаўніцтве ААН, праект ажыццёўлены ў рамках мерапрыемстваў па святкаванні 50-годдзя Дэкларацыі. Уесь наклад этага каліровага выдання ў 100 тысяч экземпляраў, адрасаванага дзесяцям і дарослым, будзе бясплатна распаштоджаны ў навучальных установах і бібліятэках краіны.

БелаПАН

Чатыры мушкецёры

Дэпутаты, якія пакуль што на свабодзе, бароняць дэпутатаў, якія пакуль што ў турме.

Лік пікетаў. Рэакцыя праходжых была самай рознай. Частка не звяртала на акцыю спэцыяльнай увагі, частка глядзіла з відавочнай цікаўсцю; некаторыя людзі задавалі пытанні, некоторыя выказвалі спачуванне зняволеным дэпутатам і зычылі поспехаў ўдзельнікам акцыі, а хтосьці, наадварот, кідаў фразы накшталт «Вашага Клімава наогул павесіць траў»!

У наступным пункце пікета — ля следнага ізялітара — нарэшце «прачнуйся» падпялоўнік міліцыі па прозвішчы Храпун. Ён папярэздзіў дэпутатаў, што калі тыя не спыняць пікет у бліжэйшыя 5 хвілін, дык будуть затрыманыя. Праз 5 хвілін дэпутаты гэты пікет такі спынілі — і перамясяцілі да будынка рэспубліканскай праукратуры. Слуханні праводзіліся для таго, каб прадэмантраваць, што там, яны накіраваліся ў сааме небяспечнае месца — да адміністрацыі Лукашэнкі.

лыкам, прадстаўнікі ўлады ўшчэнт запрудзілі вуліцу і пераўпілі рух транспарту. Міліцыянты даводзілі, што дэпутаты ажыццяўляюць несанкцыянаваныя пікеты і шэсце, і прапанавалі ім добраахвотна з'яўіцца «на з'яўленне» у бліжэйшыя пастарунак на плошчу Незалежнасці, дзе міліцыянты і ўручылі ім позвы з'яўіцца ў Маскоўскі РАУС раніцай наступнага дня.

Там жа міліцыянты зрабілі спробу затрымаць Анатоля Лябедзьку. Гэты дэпутат адмовіўся прымыць позву, і быў засягнены ў «варанок» — але таварыши адразу ж вырвали яго з

міліцэйскіх лапаў (у самым літаральным сэнсе).

Наступным жа днём ўдзельнікі акцыі дружна прайгнаравалі позвы ў міліцыю. Яны паражанавалі міліцыянтам зварніцу ў Прэзідымум Вярховнага Савета па дазвол на тое, каб прыцягнуць дэпутатаў да адказнасці.

А члены Прэзідымума падчас акцыі праводзілі сваё паседжанне. Треба сказаць, было б больш плёну, калі бы замест гэтага яны выйшли на вуліцу і далучыліся да чатырох сваіх калегаў.

Вадзім КАЗНАЧЭЎ

Радкі з лістом

Мы, члены Гомельской областной организации жертв политических репрессий, до глубины души возмущены решением властей г. Бобруйска, отказавших в сооружении памятника жертвам политических репрессий. Ведь сотни тысяч белоруссов погибли в годы тоталитарного режима, и их дети, внуки не знают, где могут они почтить их память и положить хоть букет цветов.

Мы солидарны с действиями Анны Бокач, которая много сделала для увековечивания памяти жертв политических репрессий. Решение бобруйских властей считаем позорным, недостойным цивилизованного общества.

**И.КАШКИН, И.СЕЛИВАНОВ,
М.ГИРИЛОВИЧ,
Е.ПАРУБСКАЯ, Р.БРЕЛЬ,
Г.КЛІМОВІЧ, А.МІЛЕВІЧ,
І.КУШНЕРЕВ, г.Гомель**

Вось такі фотафакт прыслалі нам у рэдакцыю нашай калегі з «Новай газеты Смаргоні». Дзяржаўны гандаль выбраў тавар, на які заўсёды ёсьць попыт і ад якога хутка бывае прыбытак (здымак зроблены ў краме «Сучаснік»).

Я хотел подать в суд на государство

Уважаемая редакция! Хочу через вашу газету вновь вернуться к теме Чернобыля, а именно обратить внимание на проблему семей, в которых онкологически больные дети.

Как правило, эти дети имеют удостоверение пострадавшего от аварии на ЧАЭС (статья 18) и у них есть официальное экспертное заключение с гербовой печатью, что заболевание связано с последствиями аварии на ЧАЭС. Фактически государство признает свою вину. И это естественно, ведь Беларусь была союзной республикой и должна нести свою долю ответственности.

С юридической точки зрения пострадавший имеет полное право подать в суд иск о возмещении морального и физического ущерба, причиненного по вине государства, и получить компенсацию, которая дала бы возможность полноценного лечения, в том числе за границей. Речь не идет о том, чтобы разбогатеть на горе. Никакие деньги не заменят здоровье: жизнь дана Богом, и никто не вправе оценивать ее.

Но в нашей стране — совсем другие законы. Государство взяло на себя право оценивать жизнь человека. Если кто не знает, сколько стоит в нашей стране жизнь, я отвечу — 5 млн. белорусских рублей, или 100 долларов. Такую сумму получает пострадавший в виде единовременной компенсации — столь-

ко получил мой ребенок. Как все это осознать? Ведь здесь онкология, злокачественное заболевание, а не какой-нибудь насморк. Ведь вопрос стоит о жизни человека!

Можно, конечно, подать в суд. Но известно, что значит — судиться с нашим государством. А во-вторых, президент своим указом отменил льготу для инвалидов и пенсионеров на уплату судебной пошлины. Откуда у

больного деньги (а пошлина составляет 10% от суммы иска)?

Почему, за что инвалида фактически лишили права отстаивать свое человеческое достоинство? Почему родители, чтобы вывезти ребенка за границу для определения диагноза либо лечения (у нас не все заболевания лечатся), должны искать каких-то спонсоров? Ведь забота о гражданах — прямая обязанность государства, тем более, что страдают люди по его вине.

О каком лечении в Беларуси можно говорить, если в больнице ребенок может еще получить дополнительно гепатит В, как это случилось с моим сыном? Кто ответит за это? Вот почему, если бы была возможность лечить сына за границей, я не задумываясь сделал бы это. Остается только сожалеть, что живешь в такой стране.

Я знаю, что у государства нет денег на лечение моего ребенка, хотя не понимаю, почему: и народ, работающий, и земля, и промышленность, и geopolо-

жение, транзиты и многое другое. И все не хватает. А для

президента есть деньги — «поболеть» пару недель в Японии,

«оздоровиться» в Швейцарии,

брать шефство над кораблями,

покупать самолеты и т.д. Между

тем в больницах нет элемен-

тарных медикаментов. А пен-

сия для ребенка-инвалида —

800 тысяч рублей. Для чего

они? Зачем? Что на них купишь

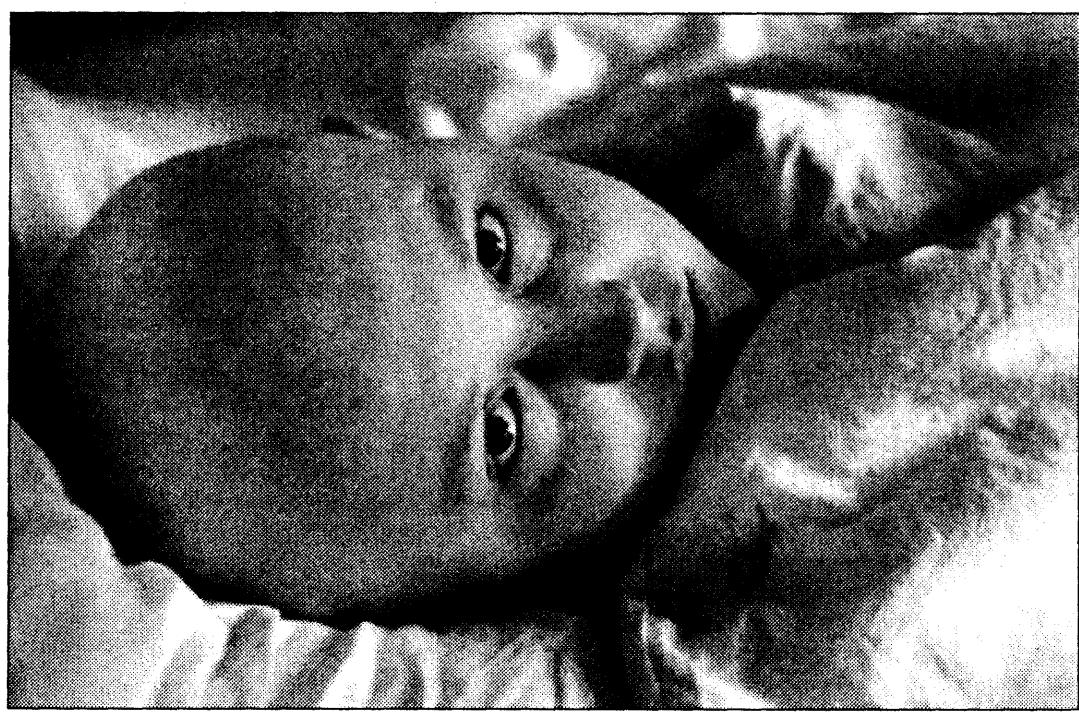
больному?

Удивляет и какое-то тупое спокойствие нашего народа. Заболевает и, бывает, гибнет ребенок по вине государства — а родители молчат. В нас начинает проявляться что-то животное. И вполне закономерно, что цена нашим жизням — это цена скотины. И лупят нас на улицах дубинками, потому что цена нам — 100 долларов.

Мой сын заболел 2 года назад. С тех пор жизнь для моей семьи остановилась. Что это такое, понимают, наверное, только родители таких детей, как мой сынок. Никакими словами в полной мере не передашь чувства родителей.

Особенно тяжело видеть, как твой сын или дочь начинают понимать, что это такое — быть инвалидом, но стараются не показывать этого.

**Геннадий Иосифович
МАСАЛЬСКИЙ,
г.п. Зеленый Бор, Смолевичский р-н (наш поселок,
как и весь район, считаются «радиационно чистыми»)**

КАДРЫ

Здымак зроблены ў дзіцячым аддзяленні Беларускага наукоўца-даследчага інстытута анкалогіі і медыцынскай радыялогіі.

«Тунэль Ціянкова» ў нацыянальным парку

Адным з самых маляўнічых куткоў Беларусі з'яўляецца Браслаўская Паазер'е. Яго ядро — Браслаўская група азёраў, дзе ў адзіную сістemu злучана звыш 50 азёраў рознай велічыні. Наваколле Браслаўскай групы азёраў — гэта маляўнічае спалучэнне разнастайных ледавіковых форм рэльефа, якое ніколі не стамляе вока. Яшчэ ў 70-х гады на найбольш каштоўных тэрыторыях Браслаўшчыны планавалася стварыцца нацыянальны парк. Прыняцце рашэння, аднак, па разных прычинах адкладвалася, а тым часам мясцовыя гаспадарнікі наносілі значную шкоду національнай прыродзе рэгіёна. На берагах шмат якіх азёраў былі ўзвядзеныя фермы, уладкоўваліся летнія загоны для жывёлы, кар'ерамі нішчыліся формы рэльефа ў маляўнічых кутках, абвастрылася праблема сцёкавых вод Браслава, якія амаль не ачышчаны скідваліся ў азёрную сістemu.

Рашэнне аб стварэнні нацыянальнага парку «Браслаўская азёра» было ўтварыцца ўрадам Беларусі

летам 1995 г., давала надзею, што ў хуткі часе разбуральныя працы на ўнікальной тэрыторыі будуть спынены. Але дарэннымі былі спадзяянні.

Варварства

На тэрыторыі нацыянальнага парку ёсьць некалькі асабліва прыгожых, папулярных у турыстаў куткоў. Адзін з іх — гэта пешаходны паміж вялізнымі азёраўмі Снуды і Струста. Тут пагоркі ўтвараюць стракатую маляўнічу мазаіку. Сядзіба пагорка вылучаеца гары Маяк, якія з'яўляюцца адной з найвышэйшых крапак у наваколі азёраў, выдатнай агядальнай крапкай. Гары Маяк здаўна наведваюць шматлікія турысты, эккурсійныя групы. Да гэтай крапкі можна даехаць дарогай паміж вёскамі Булавішкі — Кезікі. Ёсьць яшчэ адна дарога, палявая, паміж вёскамі Чэрнішкі і Кезікі. Яна адметная тым, што яе палатно бяжыць па перагібах шматлікіх пагоркаў, то рэзка абрываючыся ўніз, то штурмуючы чарговую вяршыню. Вандроўка па гэтай дарозе пакідала незабыўную ўражанні.

Але ў восень 1997 г. пад вёску Чэрнішкі прыйшла магутная дарожная тэхніка. Праз пагоркі сталі праразаць роўную дарогу. У імгненне вока прыгаждэшай тэрыторыі была знявецная. У народзе будоўлю адразу ж ахрысцілі «тунэлем Ціянкова». Відаць, небеспадстаўна, бо дзесяці побач знаходзіцца прытулак, дзе Іван Іванавіч прынёсце падчас прыездза на Браслаўшчыну. Выглядае так, што ўся задумка з дарогай планавалася пад начальства. Не пашкадавалі нічога — ні ўнікальны ландшафт, ні грошай на будаўніцтва.

Кіруніцтва нацыянальнага парку аддало вуснае распараджэнне турысткаму аддзелу ўстрымацца пакуль ад экспурсійных паездак на гару Маяк. Маўляў, неэстэтычны там цяпер выгляд, пройдзе час — траўкай ўсё зарасце, тады можна вазіць турысту. Толькі не прыхаваеш траўкай тое варварства, якое ўчынена на тэрыторыі парку.

**Васіль АЛЯХНОВІЧ,
г.Браслаў**

Яшчэ раз пра магілу Максіма Багдановіча

Лічу неабходным напісаць у вашую газету гэты ліст і ўступіць у палеміку з Паўлінай Качатковай, якая апублікавала ў НАВІНАХ артыкул «На магіле Багдановіча трэба паставіць крыж» (№ 40, 17 красавіка 1998 г.). Артыкул спрэчны, і аргументацыя аўтаркі не ва ўсім пераканаўная, а часам пабудавана толькі на эмоцыях.

Я згодны са спадарыніяй Качатковай, што «на магіле Багдановіча трэба паставіць крыж». З гэтай прапановай, я думаю, нікто спрачацца не будзе. Зусім іншая пытанне на контарансону праху нашага вялікага паэта і дзеяча-адраджэнца на Беларусь, у родны край. Ці можна пераносіць праху на новую магілу ў іншую мясцовасць? Ці адпавядае гэта хрысціянскім звычаям? Як ставіліся людзі і царква да гэтага раней?

Добра вядома, што прах і мошчы святых у хрысціянскіх цэрквях не заўсёды заставаліся ў месцы пахавання. Мошчы ўвогуле маглі быць перавезены ў розныя храмы. Нашая беларуская святая, агульная для праваслаўных і католікоў грецкага абраду, нябесная заступніца беларусаў Еўфрасіння Полацкая памерла і была пахаваная ў Святой Зямлі, у Іерусаліме. Толькі пасля, праз некалькі гадоў, якія пахаваны ў Кіеве-Пячэрскай лаўры. У 1547 г. Еўфрасіння Полацкая была кананізаваная. У 1870 г. частка мошчы перенесена ў Полацк у Спаса-Еўфрасіннеўскую царкву. I, нарашце, у 1910 г. мошчы Еўфрасіні Полацкай былі ўрочыста перавезены з Кіева ў Полацк, на радзіму святой. Другая беларуская святая Софія з роду слуцкіх князёў Алелькавічай спачатку была пахаваная ў Слуцку; пасля яна была пры立场ана да святых, а яе мошчы перавезены ў Мінск.

Хачу нагадаць і пра перанос з Масквы ў Мінск праху Янкі Купалы. За мяжой таксама пераносілі прах вялікіх людзей. Напалеон I быў спачатку пахаваны там, дзе і памёр у 1821 г., на востраве Святой Гелены, а ў 1840 г. сын караля Літіліяна ў Парыж, у Дом Інвалідаў (нацыянальны пантэон Францыі). Праз сто гадоў у Францыю быў перавезены і прах адзінага сына Напалеона I — Напалеона, герцага Рэйхштадцага (банапартысты лічылі яго Напалеонам II). Цяпер і бацька, і сын пахаваны ў Доме Інвалідаў. Нашчадкі французскіх каралёў з дынастыі Бурбонаў-Арлеанскіх таксама маюць сваё другое пахаванне (з пераносам праху) у касцёле горада Др'ё (на заход ад Парыжа, у дэпартаменце Эр і Луар). Можна прывесці і іншыя прыклады.

Асобныя прадстаўнікі грамадскасці Беларусі звяртаюціся да кіруніцтва рэспублікі аб пераносе праху Максіма Багдановіча, калі адзначаецца 90-і 100-я ўгодкі з дні нараджэння паэта. Тады, у 1981 і 1991 гг., урад адмалюяў, спасылаючыся на неабходнасць узгадніць справу з Москвой. Цяпер іншая сітуацыя: пытакца ў гаспадароў з Москвой грамадзянаў незалежнай краіны не трэба. І ўвогуле не авбязкава дзяржаве займацца гэтым пытаннем. Максім Багдановіч належыць не дзяржаве, не яе вышэйшым чыноўнікам, якую бы пасаду яны ні займалі, а ўсяму беларускому народу. Справай перазахавання могуць заняцца грамадскія арганізацыі — спецыяльныя грамадскі камітэт або, напрыклад, Беларускі фонд культуры.

У мене выклікала здзіўленне і абурэнне непрыстойная для аўтаркі артыкула форма выказвання пра вядомага руп-

шкада, што такая газета, як НАВІНЫ (СВАБОДА), часам дапускае рэшткавыя праівы бальшавізму, з яго непавагай да чалавека, тым больш заслужанага. Такія ж выпадкі ёсьць і ў іншых газетах.

А што да пераносу праху Максіма Багдановіча на Беларусь, то гэтую ініцыятыву, я лічу, трэба падтрымаць. І на магіле Багдановіча ў Мінску авбязкава паставіць крыж.

**Анатоль ГРЫЦКЕВІЧ,
доктар гістарычных навук,
крафесар**

Вільня - дыпламатычны гарадок пад Мінскам?

Замежныя дыпламаты, якіх вымусілі пакінуць рэзідэнцыі ў Драздах пад Мінском, атрымалі запрашэнне «перасяліца ў Вільню».

Як паведаміла агенцтва *ELTA*, старшыня камісіі Сейма Літвы па правах чалавека і знешній палітыцы Эмануэліс Зінгерыс заяўіў, што дзеянні беларускіх уладаў не толькі супяречаць Венскай канвенцыі, але і груба парушаюць асноўныя права тых, хто працаў у амбасадах — і дыпламатычных работнікаў, і тэхнічнага персаналу.

Зінгерыс у той жа час схільны разглядаць гэты дыпламатычны канфлікт як «частку міжнароднага плана па аблежаванні і зваженні паўнамоцтвай беларускай дзяржаўнасці». Сённяшнія беларускія ўлады прадэмантравалі, што Мінску быццам бы зусім непатрэбныя цывілізацыйныя контакты з замежнымі краінамі.

«Вільня знаходзіцца ўсяго ў 180 км ад Мінска, і гэта магло быць зручнае і бяспечнае месца для размяшчэння дыпламатычных прадстаўніцтваў, акрэдытованых у Беларусі», — лічыць Зінгерыс. Што ж, ідэя не пазбаўленая пэўнага сэнсу, асабліва калі ўлічыць, што Вільня некалькі стагоддзя фактычна была сталіцай нашых земляў.

Што ж да рэзідэнцыі самога літоўскага амбасадара ў Беларусі, то пасол Літвы В.Баубліс паведаміў: беларускія ўлады прапаноўвалі яму некалькі варыянтаў перасялення, але ўсе яны былі непрымальнікі. «Этаксама непрымальнікі ідэя размяшчэння некалькіх пасольстваў у адным будынку, пад адным дахам, што настойліва пропануюць беларускія ўлады», — падкрэсліў В.Баубліс. Хутчэй за ўсё Літва будзе будаваць асобную рэзідэнцыю для пасла (тэрыторыя літоўскай амбасады знаходзіцца ў раёне вуліцы Пуліхава ў Мінску, і там цяпер вядуцца мантажна-будаўнічыя работы).

Магдалена НЕПАКАЙ

Хто будзе жыць у Драздах?

(Пачатак на стар. 1)

— **Лукашэнка забраў увеселі комплекс «Дразды», у якім налічваецца больш за 30 будынкаў. Дарэчы, у свой час БНФ пропаноўваў ператварыць гэты комплекс у дзіцячы лагер для адпачынку. Цяпер выглядае дзіўна: эканоміка ў правале, а прэзідэнт пашырае свае ўладанні і выціскае замежных паслоў...**

— Мне сорамна, што беларускасцю тут нават не пахне. Беларусы ж народ добразычлівы і ніколі так не ставіліся да гасцей. Гэта ж цемпрашальства, асабліва калі ўлічыць, што з пасольствамі былі заключаныя арэндныя дамовы, яны сталі гаспадарамі і ўклалі туды свае гроши. Сорам, многа адукаўных, прыстойных людзей у тым жа міністэрстве замежных спраўаў, але яны паводзяць сябе як рабы, ім даводзіцца апраўдаўваць парушэнне міжнароднага заканадаўства. Той жа Антановіч добра разумее, што адбываецца, але ён заўсёды слу-

жыць кірауніцтву і можа хлусіць, не зважаючы ні на што. Мяне вельмі здзіўляе пазіцыя Расіі, якая падыгрывае Лукашэнку. Набыць зямлю ў Драздах ва ўласнасці можна было толькі па рашэнні Вярхоўнага Савета. Такога рашэння не было. Тому заявя расійскага МЗС аддае крывадушшам. Калі спатрэбілася зямля «Кока-коле», было прынятае спецыяльнае рашэнне Вярхоўнага Савета. Расія не магла купіць зямлю, гэта няправда.

— **Цікава, хто зойме рэздэнцыі замежных паслоў?**

— Я думаю, ёсць каму там пасяліцца, апартаменты пуставаць не будуць. Хеўра, якая сабралаася вакол прэзідэнта, людзі з капіталам. Дастатковая згадаць таго ж Івана Ціцянкова. Яны хоцьць мець там свой лагер. Прэзідэнт Лукашэнка баіцца, што замежные паслы яго будуць падслухоўваць, шліеніць. У нас жа зрабілі шліенімі турэцкіх дыпламатаў, зблі амерыканскі паветраны шар. Глупства, бо

намя тых таямніцаў, якія тут можна выведаць. Проста гэта хвароба, манікальнае падазрение, што ўсе ім цікавяцца, і таму неабходна ізялявацца.

— **Скажыце, а калі пры вас засялялі паслоў у Дразды, ці паступалі пропановы ад спецслужбаў паставіць «жучкі» ў рэзідэнцыях дыпламатаў?**

— Я заўсёды быў прыхільнікам падзялення ўладаў. Засяленнем паслоў займаўся ўрад і МЗС. Мы займаліся заканадаўствам.

Але паверце мне: пастаўленыя «жучкі» выяўляюцца вельмі простыя метад, які выкарыстоўвае гукавыя ваганні шкла. Дом на вуліцы Ладачнай, які пропануеца паслам, вельмі зручны для гэтай аперациі. Можна паставіць апаратуру на супраць, у быльм доме палітасветы, які належыць ведамству Ціцянкова, і слухаць, пра што гавораць у любой кватэры. Думаю, што гэта таксама было прааналізавана прафесіяналамі.

— **Як вы думaeце, чаму Лукашэнка ўсё ж такі пайшоў на дыпламатычны скандал?**

— Дастатковая выехаць з Мінска і зайсці ў любую краму — на паліцах там вельмі бедна, але ўсе гавораць пра паслоў. Прэзідэнт Лукашэнка стараецца адцягнуць увагу простага люду ад надзённых проблемай. Акрамя таго, амбіцыі вельмі вялікія, ён хоча паказаць, што можа дыктуваць умовы Захаду. Хай бы дыктуваў, але каб людзям пры гэтым становілася лепей.

Гутарыў

Алесь ДАШЧЫНСКИ

Такія паводзіны Беларусі — шлях у тупік

Прэс-рэліз міністэрства замежных спраўаў ФРГ

20 чэрвень міністр замежных спраўаў ФРГ Клаус Кінкель прыняў рашэнне адклікаць з Мінска ў Бон германскага пасла Хорста Вінкельмана да прыняцця далейших рашэнняў.

Акрамя таго, беларускі пасол у Германіі Пётр Бяляев быў выкліканы ў міністэрства замежных спраўаў Германіі, і яму было пропанавана пакінуць краіну з тым, каб ён у даступнай форме змог перадаць сваіму ўраду неадбрэнне дзеянняў ў раёне рашэнні пытання рэзідэнцыяў.

Міністр Клаус Кінкель заявіў: «Дзеянні беларускага кірауніцтва абсалютна незразумельныя. Сваім паводзінамі прэзідэнт Лукашэнка вядзе краіну ўсё далей у ізоляцыю. Пасля таго, як у мінулым годзе міністры замежных спраўаў Еўрапейскага Саюза прыпынілі ўсе палітычныя адносіны з Беларуссю на вышэйшым узроўні, беларускі ўрад сваім паводзінамі, якія супяречаць нормам

Клаус Кінкель.

міжнароднага права, абрывае дыпламатычны дыялог. Паводзіны Беларусі ў пытанні з разідэнцыямі з'яўляюцца беспрэцэдэнтнымі ў гісторыі дыпламатыі: беларускія ўлады парушаюць не толькі міжнароднае право, але і дагаварное право, паколькі заключаная дамова арэнды рэзідэнцыі германскага пасла мае тэрмін дзеяння да 2002 года. Прэзідэнт Лукашэнка павінен бачыць, што такія паводзіні ён канчаткова вядзе сваю краіну ў тупік.

іну ў тупік. Урад ФРГ адным з першых прызнаў незалежнасць Беларусі і адкрыў у Мінску пасольства. Мы рабілі ўсё, каб па магчымасці дапамагаць краіне на яе наўглікі шляху. Тому паводзіны беларускага ўрада сталі для нас глыбокім расчараваннем. Сённяшнія дзеянні кірауніцтва ў Мінску зводзяць на нішто шматгадовыя намаганні і супяречаць палітыцы партнёрства і супрацоўніцтва, якую мы стараліся паставіць на пасляння праводзіць і ў адносінах з Беларуссю».

Так адзялагаваў федэральны міністр К.Кінкель на прадпрыятыя беларускімі ўладамі прымусовыя меры, якія зрабілі немагчымым далейшае знаходжанне паслоў у рэзідэнцыях у Драздах. Гэтыя меры ўжына супяречаць міжнароднаму праву і дамовам, што былі заключаныя з беларускім урадам.

Аддзел прэсы міністэрства замежных спраўаў ФРГ, Бон, 20 чэрвень 1998 г.

Пазіцыя Вашынгтона

Заява прэс-сакратара Дзяржэпартамента ЗША

22 чэрвень ўрад Беларусі быў праінфармаваны аб тым, што пасол ЗША Дэніэл Спекхард адклікаецца ў Вашынгтон для кансультаций.

Пасол Спекхард і яго сям'я пакінулі Мінск 22 чэрвень. Гэтыя дзеянні былі ажыццёўлены ў адказ на парушэнне беларускім урадам Венскай канвенцыі аб дыпламатычных зносінах. Паслы дзяржаваў Еўрапейскага Саюза (ЕС) і шэрагу іншых краін, акрэдытованыя ў Мінску, таксама былі адкліканы. Гэта аднадушная пазіцыя адлюстроўвае катэгарычнае непрыманне міжнародным супольніцтвам дзеянні беларускага ўрада.

Злучаныя Штаты таксама праінфармавалі беларускі ўрад

рускаму ўраду на мінулым тýдні, быўші адвергнуты. Дзеянні Беларусі адкрыта парушаюць Венскую канвенцыю і адпаведнае арэндныя дамовы і яшчэ больш пагаршаюць адносіны са Злучанымі Штатамі і іншымі краінамі.

Адкліканне пасла Спекхарда не азначае разрыв дыпламатычных адносінаў Злучаных Штатаў і Беларусі. Пасольства ў Мінску застаецца адкрытым і будзе працягваць грачастаўленне ўсіх паслуг, уключаючы консульскія абслугі. Выселиць паслоў з іх законных рэзідэнцыяў. Неаднаразовыя намаганні на працягу апошніх двух месяцаў, уключаючы сур'ёзны папярэджанні бела-

Послы Франции, Великобританіі, Італіі і ФРГ пьюц на прошанье шампанское возле входа вздание, где размещены британская и італьянская міссіі.

Западная печать комментирует скандал в Беларуси

Если внутри страны накопилась гора проблем, надо срочно найти внешнего врага, и этим принципом авторитарного государственного руководства вновь воспользовался президент Беларуси Александр Лукашенко, считает немецкая газета «*Хандельсблatt*».

Разжигая спор вокруг дипломатических резиденций в поселке Дразды, он ловко отвлекает внимание от тех трудностей, которые все больше начинают ощущаться на себе белорусы: пустые полки в магазинах при одновременном обесценении национальной валюты. Но и это еще не все: изгоняя из страны высокомерных, по его мнению, западных послов, Лукашенко фактически называет виновников белорусских бед. Ведь он уже не один раз заявлял, что этот кризис спланирован Западом. Поэтому выселение дипломатов из резиденций является лишь логическим наказанием, указывает газета.

Немецкая газета «*Франк-Фуртер Рундшайд*» отмечает, что бывший председатель колхоза Александр Лукашенко давно уже ведет себя как помесчик-самодур. Разница лишь в том, что Беларусь — не поместье, а государство. Лишь очень немногие осмеляются утверждать, что у Лукашенко есть хотя бы намек на дипломатический лоск. Орга-

низованная им травля двух десятков представителей иностранных государств образумила и последних идеалистов — если в этом еще была необходимость.

После отзыва послов Японии, США и стран ЕС из лукашенковского колхоза возник почти беспрецедентный международный конфликт. Хотя резиденции послов не защищены от разрушения временем, однако они должны быть такими же неприкосненными, как и проживающие в них дипломаты. Изгнание пользующихся дипломатическим иммунитетом жильцов под предлогом срочного ремонта зданий является нарушением элементарных правил международного общения. Поэтому отзыв из Минска послов ряда стран — мера оправданная, считает «Франкфуртер Рундшайд».

Итальянская газета «*Республика*» считает, что отъезд послов для Лукашенко — политическое самоубийство, которое он совершил, разозлившись на Запад, критикующий его правительство. Президент Беларуси сохраняет верность советским традициям, он «пламенный патриот», которому не чужд культ «одинокого борца». Лукашенко всегда недолюбливал иностранных дипломатов. Он не раз публично обвинял их во вмешатель-

стве во внутренние дела Беларусси, особенно возмущаясь критикой, которой они подвергли его за авторитарный стиль правления. Однако изоляция, в которой по вине Лукашенко оказывается его страна, чревата катастрофическими последствиями. Без экономической помощи Запада Беларусь грозит крах.

Польская газета «*Жычэ*» сравнивает тактику Лукашенко с действиями иракского диктатора Саддама Хусейна. Как и Саддам, стремившийся стать представителем всего арабского мира, Лукашенко мечтает стяжать себе славу предводителя всех славян, которых враждебно настроенный Запад окружил со всех сторон и теперь третирует. И неважно, что большинство славян тяготеют скорее к Западу. Точно так же Хусейн не хотел видеть, что часть арабских стран была против него. По замыслу Лукашенко, у белорусов должно возникнуть впечатление, что они живут в осаждённой крепости, и будет лучше, если они как стадо будут держаться поближе к своему пастуху. А Россия должна проникнуться к Лукашенко уважением за то, что он осмелился бросить вызов Западу и поэтому, может быть, даже заслуживает какой-нибудь пост в Кремле.

Подготовила
Елена ГАРКУША

Фінансові столиці світу

Як це все починалось

Історія міжнародних фінансових центрів берет своє начало в середньовічній Італії, а первими фінансовими столицями світу стали Венеція і Генуя. Це було обумовлено їх заметною роллю в якості найбільших в то время торгових портів, обслуговуючи крепнущі годіві земельних зв'язків між Європою та Азією. Флоренція заслужила міжнародне визнання завдяки випуску флоріна, найбільш стабільної європейської валюти, а Венеція додала себе авторитета первими в історії випуском державних облігацій.

С середини XVII століття почалося поступальне зростання ролі Амстердама, прославившогося розвитком сітію величезних банків, добре організованої біржі та продуманої системою валютно-обмінних операцій.

В наступні два століття на роль фінансової столиці світу претендували багато міст, і це почесне звання кожного разу переходить до столиці того держави, чиє економічне розвиток шло самими швидкими темпами. К концу XIX століття це місто досить точно заняло Лондон, котому тільки через п'ятьдесят років пришлось уступити йому Нью-Йорку. Кратковременна вспышка Токіо в якості сверхнової зірки фінансового звездного скоплення погасла разом з оконченням «японського чуда», зато счастлива зірка Гонконга продовжує светити і до сих пір.

«Сковані в одній ланцюг»

В 1850 році в Америці існувало 250 бірж, із них як мінімум десяток претендували на роль центральної. Ця роль була розыграна лише п'ятьдесят років спустя, і дostaлась їй Нью-Йорку благодаря здобуттю телеграфа. Однак технологічна революція, некогда возвеличивши Нью-Йоркську фондовою біржу, тепер практично лишає її будущим: молодя американська біржа NASDAQ постепенно набирає все більшу могутність. При цьому її електронні брокери, роботаючи в режимі *on-line* з клієнтами всього світу, вообще не мають географічної привязки.

Комп'ютерні мережі іграють все більшу роль в фінансових операціях, і порой виявляється, що в найближчій перспективі потребності в величезних скопленнях крупнейших фінансових центрів повністю відсутні. Однак деякі факти свідчать проти цієї теорії. Недавні події на біржах всього світу, спровоцировані азіатським кризисом, убедительно продемонстрували, що з серйозними проблемами найкраще справляються люди, сидячі в одному приміщенні. Причому це повинно бути не просто одне здание, а великий операторний зал, в якому тисячі операторів працюють під кабінками і кожий за екраном свого комп'ютера, але тем не менше

остаються «скованими однією ланцюгом». Человеческий фактор (вернее, фактор человеческого общежиття) пока что в силах перевесити будь-які технологічні новшества.

Гнезда капитала

С «человеческим фактором» можно согласиться — действительно «гуртам і бацьку лягчай біць». Но какой смысл в том, чтобы в одном городе, тем более далеко не дешевом, обустраивались штаб-квартиры многих крупных банков, брокерских контор и других заведений?

Оказывается, с недавнего времени многие отрасли промышленности развиваются по кластерному принципу (от англ. *cluster* — пучок, гроздь). Американская кинопромышленность гнездится преимущественно в Голливуде, компьютерные технологии получили постоянное место прописки в Силиконовой долине, а основные американские агентства по торговле недвижимостью — в Далласе.

Такие центры требуют наличия огромной армии профессионалов. Прежде всего нужны высококвалифицированные юристы, которые смогут должным образом подготовить все необходимые документы для ведения финансовой деятельности. Затем потребуются бухгалтеры, способные разобраться в самых немыслимых премудростях бухучета. После этого консультанты по менеджменту и специалисты-технологи внесут свою лепту в общее благое дело, и только потом начнется, собственно, повседневная финансовая рутинна. Такая концентрация высококвалифицированных специалистов возможна лишь в истинно международных финансовых центрах, а их в настоящее время осталось не так уж много.

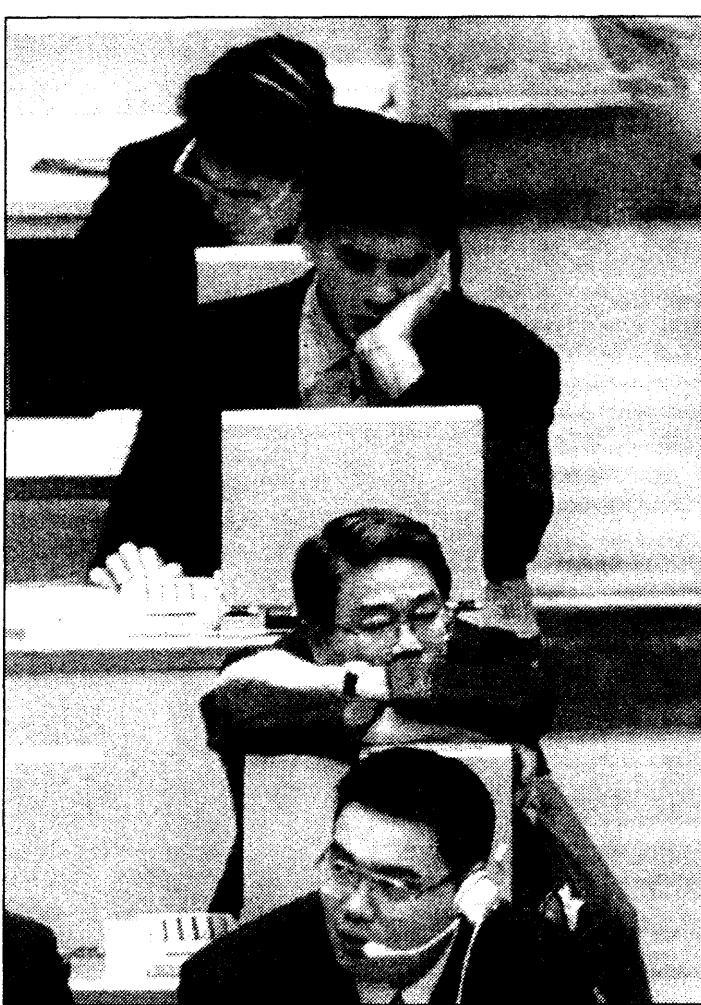
Поэтому никого из финансовых воротил мира не удивляет, что в Лондоне инвестиционные

банки международного класса прибегают к услугам юридических фирм, имеющих исключительно местную прописку. По статистическим данным, из 20 крупнейших юридических фирм международного уровня шесть открыли свои штаб-квартиры в Лондоне, а большинство британских фирм обосновались как в Лондоне, так и в Нью-Йорке. Другими словами, существование некоторых финансовых центров в ближайшее время предопределено, вопрос заключается лишь в том, сколько их останется и в каких именно городах.

Что предпочесть?

Однозначных критеріїв для того, чтобы четко определить лидера в затяжной борьбе за званіе фінансової столиці світу, не существует. Если спросить банкиров, почему они предпочитают тот город или этот для проведения своих крупнейших финансовых операций, то в ответ можно услышать самую неожиданную аргументацию: там достаточно дешево; там хороший аэропорт; там можно найти всех, кого нужно; там нет людей, которые мешают; национальный рынок обладает огромным потенциалом; это центр региона; рестораны там отличные; чиновники там достаточно любезные... И все же есть некоторые общие соображения, которые показывают сравнимую ценность отдельных финансовых центров для международного бизнес-клуба.

Прежде всего это цена. Даже если не говорить о цене на недвижимость, то только расходы на оплату труда служащих значительно отличаются в разных городах мира. Например, для того, чтобы положить в карман банковского служащего 100 долларов, в Лондоне работодателю нужно выложить не менее 200 долларов, а в Париже — уже 400 (с учетом отчислений в фонды социального страхования, налогов и компенсаций).

На снимке: «чорний понедельник» на токійській біржі. Дилери не спешили з операціями купли-продажі.

Кстати, о налогах. В Германии, например, зарегистрирован один из самых высоких среди развитых государств подоходных налогов — 53%, тогда как в Великобритании он составляет всего лишь 40%. Немаловажным фактором является и язык, на котором общаются коренные жители. С этой точки зрения преимущества опять же на стороне Лондона и Нью-Йорка, хотя в Гонконге большинство населения также владеет английским.

Различные законодательные акты, которые регулируют финансовую деятельность зарубежных инвесторов, считаются наиболее гуманными в Англии, к тому же и чиновники там отличаются исключительной компетентностью и доброжелательностью (по крайней мере, так уверяет *The Economist*). Кстати, именно по причине назойливости и бесцеремонности американских чиновников Нью-Йорку напрочь отказано в каких-либо шансах на светлое будущее финансовой столицы мира.

В целом же у Лондона действительно немало достоинств, но его шансы на занятие лидирующего положения сильно сокращаются ввиду того, что Великобритания решила не присоединяться к первой волне введения евро. Так что место финансовой столицы как минимум Европы будет, скорее всего, разыгрываться между Парижем и Франкфуртом. В пользу последнего говорит тот факт, что именно здесь собирается разместиться Европейский центральный банк, а Париж издавна притягивает бизнесменов всего мира своим знаменитым космополитизмом.

Однако, некоторые оптимисты утверждают, что кое-какие шансы сохраняются и у Лондона. Правда, при условии жесткого распределения ролей: например, Париж или Франкфурт могут стать столицей континентального европейского финансового мира, а Лондон будет обслуживать «внешние союзники» континента. Однако в осуществимость такого «розового сценария» поверить достаточно сложно, поскольку разделение на внутренний и внешний финансовый миры давно уже изжило себя.

Достаточно туманные перспективы имеет и Гонконг. С финансовым положением, юридическими и налоговыми нормами и инвестиционным климатом там все в порядке, однако недавняя передача его под юрисдикцию Китая несколько портит практически безоблачную картину. Китай сам достаточно упорно развивает свои собственные финансовые центры — Шанхай и Шэньчжэнь, и как там у них между собой сложится, пока что неясно.

Зато вырисовываются некоторые перспективы для относительно новых претендентов хотя бы на региональное лидерство. Вена стремится занять главенствующее положение в Центральной Европе. Стокгольм считает себя достойным взглянуть на балтийский район. Киргизстан примеряется к роли среднезападной Швейцарии. Скорее всего, в ближайшие десятилетия действительно сформируется несколько крупных региональных центров — как минимум американский, европейский и азиатский, но пока еще очень сложно предсказать, где конкретно это произойдет.

Оксана ПРИХОДЬКО
По материалам журнала
«The Economist»

«Олигархи» — слово мутное

64 процента россиян не знают, кто такие олигархи, хотя на ТВ, по радио, в прессе в последнее время часто говорится, что в России они есть.

Такие данные были получены социологическим фондом «Общественное мнение» в ходе всероссийского опроса городского и сельского населения.

Характерно, например, высказывание: «Слышал слово, но не знаю, кто они». Те, кто все же брался ответить, чаще всего связывали понятие «олигархи» исключительно с деньгами (37% от числа ответивших на вопрос). Назывались такие понятия: «крупные капиталисты», «монополисты», «финансовые воротилы».

Респондентов попросили назвать одного или нескольких людей, которых они считают «олигархами». Ответили на этот вопрос 25% опрошенных. Первым по числу упоминаний оказался нынешний исполнительный секретарь СНГ Борис Березовский — его назвали 23% респондентов, ответивших на вопрос. Далее следуют председатель совета директоров РАО «ЕЭС России» Анатолий Чубайс — 18%, экс-премьер Виктор Черномырдин — 17% и президент Борис Ельцин — 8%.

По 4% голосов набрали руководитель «Газпрома» Рем Вяжиров, депутат Госдумы, предприниматель Владимир Брынцалов, президент группы «Медиа-Мост» Владимир Гусинский, руководитель холдинговой компании «Интеррос» Владимир Потанин и вице-премьер РФ Борис Немцов, который, кстати, и ввел в обиход российских СМИ это слово. Мэр Москвы Юрий Лужков назвали 2% респондентов. 1% участников опроса причислили к олигархам лидера ЛДПР Владимира Жириновского и президента Сергея Кириенко.

Россию обсудили

Парламентская ассамблея Совета Европы обсудила доклад о соблюдении прав человека в России.

Согласно докладу, подготовленному европейскими экспертами, Россия еще очень далека от демократических стандартов, принятых в Европе. В докладе особо отмечается бесчеловечные условия содержания заключенных в российских тюрьмах, пытки задержанных, продолжающееся всевластие спецслужб и плохое обращение с призывниками.

Отчего же взорвался Чернобыль?

Документальный фильм, который главной причиной Чернобыльской катастрофы называет землетрясение, получил первую премию конкурса, организованного Европейским агентством защиты окружающей среды.

Фильм называется «Секретный фактор». Как сообщает агентство *Reuter*, режиссер фильма Бенте Мильтон рассказала, что за 22 секунды до взрыва реактора произошло землетрясение силой 3-4 балла по шкале Рихтера. Его эпицентр находился в 12-ти километрах от электростанции. Некоторые российские, литовские и западные специалисты полагают, что эти данные, зарегистрированные тремя советскими сейсмическими станциями, не подлежат сомнению. Документацию, которая легла в основу фильма, сочли точной эксперты из Дании и Великобритании.

С другой стороны, российский ученый, имени которого *Reuter* не называет, считает, что записи на сейсмических станциях могли быть сделаны и позже — чтобы оправдать конструкционные недостатки станции и преступную халатность персонала. Ведь в советские времена различного рода приписки и фальсификации были обычным делом.

Побег из суда

Отважный побег совершили в Италии из здания суда двое главарей «каморры».

На глазах удивленных судей и охранников преступникам удалось прямо из железной клетки проникнуть в вырытый сообщниками туннель и быстро покинуть здание суда. На улице мафиози остановили первую же попавшуюся машину, с помощью пистолетов убедили шофера уступить им место за рулем и уехали в неизвестном направлении. До побега мафиози уже отбывали свои первые из многочисленных пожизненных сроков заключения. Происшествие стало сильным ударом по правительству Италии, однажды уже опозоренному в нынешнем году, когда один из главарей мафии спокойно покинул страну, сидя в инвалидной коляске.

Смертельная доза

Необычным способом лечили больных алкоголизмом шесть клиник американского города Лос-Анджелес.

Курс под названием «насильственная выработка отвращения к алкоголю» заключался, как и следует из его названия, в насилии вливании в больного огромных доз спиртных напитков до тех пор, пока их организм не начнет буквально просить пощады. Органы правопорядка вышли на врачей-экспериментаторов, расследуя 11 подозрительных смертей, произошедших в стенах этих клиник. По мнению следователей, умершие алкоголики могли просто не выдержать подобного издевательства над своим организмом.

По материалам зарубежной прессы и сообщениям информационных агентств подготовил **Михаил ГРИГОРЬЕВ**

Хлопчык, які не гуляў у вайну

Уладзімір АРЛОУ

Колькасцю тэарыстычных актаў, што адбываюцца сёня на ашварам быў савецкай імперыі, наш час можна парадаўнаць хіба толькі з гадамі вялікага тэору, абвешчанага расійскому самаўладдзю нарадавольцамі і працягнутага эсрамі. У шэрагу іх крывавых подзвігах слава «тэарыста нумар адзін» прыпісваецца заўсюцу імператара Аляксандра II беларусу Ігнату Грыневіцкаму. Рэха ад выхуху ягонай бомбы, што праугчай 1 сакавіка 1881 года, абліяцела ўвесь свет. Той дзень стаў апошнім і для самога дванаццяцігадовага царазабойцы.

Герой арганізацыі «Народная воля» нарадзіўся ў майентку Басін Бабруйскага павета, дзе яго бацька служыў эканомам. Дома Грыневіцкія гаварылі па-беларуску і па-польску. Бацька быў заўзяты скрыпач-аматар і на радасць семярым дзесяцам часца запрашай да сябе вандроўных музыкай. Карані ж шляхецкага роду Грыневіцкіх былі на Гарадзеншчыне. Там, у вёсцы Вялікія Грыневічы Бельскага павета, прайшло дзяцінства Ігната. Адтоль ён паехаў вучыцца спачатку ў Беластоцкую реальную гімназію, а потым — у якасці яе лепшага выпускніка — на механічны факультэт сталічнага Тэхналагічнага інстытута. Той, хто пасля стаў бясстрашным тэарыстам, у дзяцінстве вылучаўся дабрынёю і набожнасцю. Ён крху картавячы вымаўляў літару «л» і не любіў гульняў у вайну і ў паляванні.

Самай выяўнічаю забавай Ігната была беганіна па лузэ з саком у руцэ, прычым злойленага матылька чакала зусім не месца ў калекцыі, а вяртанне на волю. За мяккі, ласкавы характар сабры дадуць яму ў гімназіі мянушку Коцік, якая захаваецца пазней і сярод нарадавольцаў.

Відавочныя здольнасці да наўку гарантавалі Грыневіцкаму прэстыжны дыплом і магчымасць бліскучае кар'еры. Але ён зрабіў іншы выбар. Адзначым, што пад уплывам свайго сацыялістычнага асяроддзя Ігнат хутка адышоў ад рэлігіі і ўжо ў гады студэнцтва лічыўся перакананым атэистам.

Угістарычнай літаратуре дагэтуль існуе блітніна ў пытанні пра нацыянальную прыналежнасць Грыневіцкага. Зыходзячы з каталіцкага веравызнання, палякі часта называюць яго сваім (у гэтым з імі салідарны і расійскія аўтары, якім, відаць, вельмі не хочацца, каб забойцам цара быў не паляк ці, напрыклад, чачэнец, а — беларус). Усіх заўзятараў «польскасці» тэарыста можна адрасаваць да «Успамінаў» вядомага народніка Льва Ціхамірава. Ён, у прыватнасці, піша: «Палякі ўпарты называлі яго Грыневіцкі і прылічалі да сваіх. Аднак сам ён зваў сябе літвінам, а не палякам». У справе «нацыянальнага пытання» адзна-

Ігнат Грыневіч. Канец 1870-ых гадоў.

чым яшчэ, што выдаўцы часопіса «Гомон» (яго размнажалі на гектографе як падпольны орган беларускай фракцыі «Народнай волі», і на яго старонках неаднаразова друкаваліся артыкулы пра ўзіненне і сучасную гісторыю самастойнай беларускай нацыі) называлі Грыневіцкага «адным з гарачых заснавальнікаў свайї справы».

У студэнцкія гады Ігнат з яго мужнай імпазантнай зневіншчынай не мог не парадабацца жанчынам. Магчыма, ён адказаў ім узаемнасцю, аднак звестак пра ягоныя сардэчныя раманы не захавалася. Ёсьць сведчанні пра іншыя заняткі: удзел у рэвалюцыйнай прафагандзе, праца ў «нябеснай канцыляры» (так называлі нелегальныя паштапты стол, дзе вырабляліся патрабныя документы) і ў падпольнай друкарні.

Ігнат Грыневіцкі з'явіўся ў сталіцы імперыі праз некалькі гадоў пасля няўдалага замаху на цара, які спрабаваў дзедзініці Дзмітрыя Каракозаў. У студэнцкіх аўдыторыях і на хатніх балюшках зноў і зноў успыхвалі спрэчкі пра погляды галоўных ідэолагаў народніцтва. Адным паддабаўся анархізм М.Бакуніна, іншыя падтрымлівалі П.Лаўрова з яго ідэй грунтуючай падрыхтоўкай да рэвалюцыі.

Жорсткая цензура і рэпресіі нарадзілі вусцішную з'яву, што ўвайшла ў гісторыю як «нячаеўшчына». Сяргей Нячаеў жыў фанатычнай вераю, што ў хуткім часе Расію чакае новая «пугачоўшчына». Каб звязаць таварышаў па падполі крыві, Нячаеў задумай і здзейніў зверскае забойства студэнта Іванова, беспадстайна аўбінаваціўшы таго ў здрадзе. Яшчэ адзін вядомы рэвалюцыянер, Павел Ткачоў, імкнуўся падвесці пад подзвігі такога кшталту тэорыю. Ён лічыў, што пасля перамогі сацыялізму велізарная колькасць людзей — усё насельніцтва, старэйшае за 25 гадоў, — будзе непрыдатна да новага, шчаслівага жыцця з прычыны рэлігійных і маральних перажыткаў. Паводле гэтага тэарэтыка, усіх, хто, на сваіх няшчасце, пераадолеў названую ўзроставую мяжу (апрача прафесійных рэвалюцыянеру), пажадана было б знішчыць, прычым моладзь мела шанец прадэмантраўцаў прыхильнасць «новаму

разумнаму парадку», атрымашы пераважнае права на ліквідацыю бацькоў.

Стваральнік падобных канцепцый стаялі «вышэй маралі». Далейшыя падзеі паказалі, што тых, хто падзяляў таякі прынцып і лічыў прыдатнымі ў рэвалюцыйнай барацьбе любыя метады, у імперыі было нямала.

У траўні 1880 года Грыневіцкі пакідае інстытут і, перайшоўши на нелегальнае становішча, ператвараецца ў віленскага мешчаніна Ельнікава. Прыхільнікі крайніх метадаў барацьбы, ён уваходзіць у групу, якая з дні ў дзень на працягу многіх тыдняў сачыла за выездамі цара, рыхтуючы яго забойства.

Аляксандру II каранаваўся ўжо ў сталым узроце, у часе Крымскай вайны, якая скончылася для імперыі ганебнай паразай. Разумеючы катастрофічнае адставанне краіны ад єўрапейскіх дзяржаў, новы імператар пайшоў на скасаванне прыгону і іншыя реформы, якія, прайду, не атрымалі лагічнага працягу. Прагненіем пачынанні перакрэсліваліся контэрреформамі, прыхільнікі пераменаў з ліку высокіх дзяржаўных асобаў рабіліся ахвярамі прыдворных падкопаў. Пасля смерці імператрыцы Аляксандра II узаконіў шлюбам свае даўнія і глыбокі адносіны з княгінёю Далгарукай, чым канчаткова сапсаваў дачыненні са старэйшим сынам — спадкемцам трона. Блізкія людзі сцвярджалі, што асабістая драма цяжка дзеянічала на Аляксандра II, і часта складвалася ўражанне, што ён ужо нібыта і не хоча займацца дзяржаўнымі справамі, дазваляючы кіраваць краінай велізарнаму феадальна-бюрократычнаму апарату.

Грыневіцкі разам з іншымі рэвалюцыянерамі з Беларусі мог выстаўляць імператару і

свой рахунак: задушэнне пайстніцтва 1863 года, забарона беларускага друкаванага слова, закрыццё апошній у беларускіх губернях вышэйшай навучальнай установы — Горы-Горацкага земляробчага інстытута... У Беларусі добра памяталі і ўступленне Аляксандра II на царства. Падпісаным адрэзу пасля каранаційнага маніфестам цар дакляраваў тры наступныя гады не праводзіц рэкрукці набораў, адрэзу ж выдаў загад узяць у «Северо-западнага края» 360 тысяч рэкрутай.

Смяротны прысуд Аляксандру «Народная воля» зацвердзіла ў жніўні 1879 года. У лістападзе была замініраваная чыгунка пад Аляксандраўскам, аднак пад адхон пайшоў не царскі цягнік, а эшалон з прыдворнымі. 5 лютага 1880 г. Сцяпан Халтурин узарваў магутны дынамітавы заряд пад царскай сталовай. Выбуховая хваля прабіла два паверхі, але імператар з гасцімі на колькіх хвілінаў затрымаўся на абед і тату застайся жывы. Ахова, рабочыя і слугі ў разлік не браўліся.

Забойства Аляксандра II ператварылася для рэвалюцыянеру ў самаму, у справу асабістага гонару, па сутнасці, у паляванне на чалавека.

Але звернемся да падзеі 26 лютага 1881 года. Арышты і рэпресіі змушали нарадавольцаў паскорыць выкананне прытомнасці. «Як ваша імя?» — запытаўся следчы. «Не ведаю...», — адказаў тэарыст. Больш ён не вымавіў ні слова. Пра выключныя канспірацыйныя здольнасці Грыневіцкага сведчыць той факт, што ягону асобу паліцыя здолела ідэнтыфікація толькі ў красавіку.

Захапленне асабістай мужнисцю і вытрымкай царазабойцы адрэзу блікне, калі даведваўся, што 1 сакавіка на Кацырскім канале былі таксама смяротна параненымі казак з царской аховы і чатыраццаці гадовы хлопчыкі. Шэсць чалавек атрымалі цяжкія раны, адзінаццаць — лёгкія. Некаторыя выпадковыя, праходжыя стратлікі зрок, слых, засталіся калекамі.

Імперыя прысягнула Аляксандру III. На змену ліберальнім міністрам прыйшлі адкрытыя рэакцыянеры-абсурністы на чале з обер-пракурорам Сінода К. Пабеданосцям...

У сваім запавеце Грыневіцкі марыў пра тое, каб «печаты рух скончыцца перамогаю, а не татальным вынішчэннем лепшых людзей краіны».

Чым скончыўся рэвалюцыйны рух у Расіі ў XX стагоддзі, нам добра вядома. Нешматлікі нарадавольцы, што дажылі да савецкай улады, на свае вочы ўбачылі, якімі метадамі пачынаецца будаўніцтва «новага справядлівага грамадства». «Раскошнае дрэва свабоды» ў савецкай дзяржаве патрабавала чырвонага тэору, братабойчай грамадзянскай вайны, жахаў ГУЛАГ...

што раскошнае дрэва свабоды вымагае чалавечых ахвяраў...

Раніцою свайго апошняга дня імператар доўга гуляў з жонка і дзецеці па Зімовым палацы, потым выслухаў прыдворных даклады і сабраўся ехаць у Міхайлаўскі манеж на развод гвардыі. Жонка, чы ёсць сэрца прадчуваўла небяспеку, адгаворвала імператара, але дасягнула толькі таго, што быў зменены маршрут і замест Малой Садовай, дзе ўжо чакаў замініраваны падкоп, царскі экіпаж скіраваў на набярэжную Кацырскага канала.

Узмахам хусціні Соф'я Пяроўская паведаміла тэарыстам, што ўступае ў сілу запасны варыянт. Чатцёрва з бомбамі на адлегласці трыццаці кроку адзін ад аднаго занялі пазіцыі на набярэжнай. Каля паловы трэцяй імператарскай карэта парадаўлася з чалавекам у дэмісіонным паліто з тойстага драпу. Гэта быў нумар першы Мікалай Рысакоў. Пасля выхуху кінтай ім бомбы цар застайся жывы. Паліцэйскія пратаколы сведчаць, што ён вышыяў з пашчаланага экіпажа і гучна запытаўся: «Схвачен ли преступнік?» Рысакова ўжо трывалі. «Слава Богу, я уцелел», — прамовіць цар. «Не знаю, слава ли ёшчэ Богу», — злавесна сказаў першы тэарыст. «А он очень мил», — зауважыў Аляксандар. Пакуль адбываўся гэты кароткі дыялог, Грыневіцкі паспейшыў амаль усіх наблізіцца да імператара і ўскінуў над галавой руки з бомбам...

Каля смяротна параненага царазабойцы неадлучна знаходзіўся следчы. За гадзіну да смерці да Грыневіцкага вярнулася прытомнасць. «Як ваша імя?» — запытаўся следчы. «Не ведаю...», — адказаў тэарыст. Больш ён не вымавіў ні слова. Пра выключныя канспірацыйныя здольнасці Грыневіцкага сведчыць той факт, што ягону асобу паліцыя здолела ідэнтыфікація толькі ў красавіку.

Захапленне асабістай мужнисцю і вытрымкай царазабойцы адрэзу блікне, калі даведваўся, што 1 сакавіка на Кацырскім канале былі таксама смяротна параненымі казак з царской аховы і чатыраццаці гадовы хлопчыкі. Шэсць чалавек атрымалі цяжкія раны, адзінаццаць — лёгкія. Некаторыя выпадковыя, праходжыя стратлікі зрок, слых, засталіся калекамі.

Імперыя прысягнула Аляксандру III. На змену ліберальнім міністрам прыйшлі адкрытыя рэакцыянеры-абсурністы на чале з обер-пракурорам Сінода К. Пабеданосцям...

У сваім запавеце Грыневіцкі марыў пра тое, каб «печаты рух скончыцца перамогаю, а не татальным вынішчэннем лепшых людзей краіны».

Чым скончыўся рэвалюцыйны рух у Расіі ў XX стагоддзі, нам добра вядома. Нешматлікі нарадавольцы, што дажылі да савецкай улады, на свае вочы ўбачылі, якімі метадамі пачынаецца будаўніцтва «новага справядлівага грамадства». «Раскошнае дрэва свабоды» ў савецкай дзяржаве патрабавала чырвонага тэору, братабойчай грамадзянскай вайны, жахаў ГУЛАГ...

Даты і лёсы

26 чэрвеня

1898. Нараадзіўся нямецкі аўтаканструктар Вілі Месершміт, стваральнік першага ракеты-нага самалёта Ме-262.

1906. Улады забаранілі дзейнасць Мінскага таварыства аматараў прыгожых мастацтваў і арыстваленія студэнцкіх страйкаў.

1940. Празідыму СССР пад просьбай прафсаюзаў выдаў указ пра павеліченне працоўнага тыдня, скасаванне аднаго з двух вы

Зуб - за зуб, віза - за візу

Хозяева московского ресторана «Место встречи» решили съездить в Лос-Анджелес. В американском посольстве им сначала отказали, потом визу дали. Однако ресторанщики решили отомстить всему американскому народу.

Теперь в их ресторане действуют специальные правила для граждан США. Американцы, желающие посетить «Место встречи», обязаны за 14 дней подать в администрацию заявку. К ней должны прилагаться следующие документы: справка о наличии собственности в США, справка о семейном положении и копии свидетельств о рождении детей, выписка с банковского счета. Кроме того, американский гражданин обязан написать гарантийное письмо, что ни при каких обстоятельствах не будет проситься на работу в «Место встречи».

Действует также система консульских сборов — точно как в американском посольстве: в кассу ресторана нужно внести 45 долларов за рассмотрение заявки (эти деньги не гарантируют получения разрешения и не возвращаются в случае отказа) и 20 долларов — за само разрешение.

Первая жертва за сто лет

Главной новостью финских газет на этой неделе стало сообщение о том, что впервые в нынешнем столетии в Финляндии человек стал жертвой медведя.

Медведица, возле которой был годовалый медвежонок, задрала вечером 18 июня совершившего прогулку по лесу 42-летнего преподавателя пограничной школы лейтенанта Кари Юхани Пулккинена.

Тревогу подняла жена офицера через 3 часа после того, как он не вернулся с обычной вечерней двухчасовой прогулки. Поиск начали полицейские, пограничники, члены добровольного общества спасателей. Утром следующего дня полицейский патруль с собакой нашел куртку лейтенанта, а затем — его окровавленный труп. Сразу же местные охотники вышли на поиск зверя. Вскоре собаки обнаружили медведя и погнали их к постам стрелков. К этому времени уже было получено разрешение министерства сельского и лесного хозяйства на отстрел медведицы, «почувствовавшей вкус крови»...

За последние годы медвежье поголовье в юго-восточной Финляндии возросло, зверей все чаще видят возле населенных мест. В охотничих округах Северной Карелии и Юоми министерство уже выдало 50 лицензий на отстрел. Всего в стране живет до 1.000 косолапых.

Подготовил
Михаил ГРИГОРЬЕВ

Анекдоты

СУБОТА

4 ліпеня

БТ

07.00 Доброе утро, Беларусь! **08.00**, **15.00** Новости. **08.15** «Легенда о Тиле». **09.30** Здоровье. **09.55** Столица. **10.15** Сущность. **10.40** Телевизионный Дом кино. **11.10** «Все нормально, мама!». **11.45** Компьютерный полигон. **12.05** Вершина мира. **12.35** «Воля Вселенной». X/ф. **13.45** Четвертое измерение. **14.10** Поэтические новеллы. **14.20** Телеспорт. **15.20** «Все мы родом из детства». **16.15** Мультифильмы. **16.35** Дерево жизни. **17.00** «Это моя работа». **17.30** «Сын за отца». X/ф. **18.55** Бенефис. **19.45** Белорусский хит-парад. **20.05** «Карамбль». **20.40** Колыбельная. **21.00** Панorama. **21.45** Концерт Государственного концертного оркестра Беларусь под управлением М.Финберга, посвященный празднику Минска. **23.45** Третий тайм. **00.05** Видимо-невидимо.

— Нет, не подумала, — отвечает жена. — Когда ты ввалился, синяка еще не было.

Мужчина приехал в дом отдыха, привел себе молодую интересную женщину, подошел к ней:

— Разрешите с вами познакомиться!

— Иван Петрович, да мы же с вами знакомы!

— Когда же? Напомните!

— Да у нас дачи рядом.

— Минуточку, минуточку... Ну ка повернитесь ко мне спиной и нагнитесь... Мария Петровна, голубушка, здравствуйте!!!

Секретарша вводит в кабинет директора молодого человека:

— Товарищ директор, я привела своего жениха, чтобы он убедился, какой вы старый, лысый и некрасивый.

После очередной рюмки пьяный жалуется приятелю:

— Знаешь, как выпью — на теле появляются синие пятна...

— У моей тоже характер еще тот...

Заходит мужик в аптеку и что-шепотом спрашивает у продавщицы, на что та начинает орать на весь близлежащий район:

— Какие еще защитные средства? У нас аптека, а не министерство обороны!

НЯДЗЕЛЯ

5 ліпеня

БТ

07.00 Доброе утро, Беларусь! **08.00**, **15.00** Новости. **08.15** «Легенда о Тиле». **09.40** «Все про все». **10.05** «Все дело в шляпе». **10.35** Туробъекты. **11.00** «Все нормально, мама!». **11.35** Арсенал. **12.00** Белорусский дом. **12.35** «Этот негодяй Сидоров». X/ф. **13.45** Олимп. **14.00** Сельчи. **14.25** Золотые ключи. **15.15** Мультифильм. **15.55** Силы. **16.35** Зорная ростань. **17.10** «Игра воображения». X/ф. **18.25** Теленавигатор. **18.45** «Приглашение». **19.40** Колыбельная. **20.00** Резонанс. **20.50** Телебарометр. **21.05** Стадион. **21.30** «Полковник Шабер». X/ф. **23.25** Международный минский марафон. **9.45** **23.30** Премьера песни. **00.05** «В дхазе только девушки». **00.35** «Бархатный сезон». **01.05** Мотоспорт.

ОРТ

07.00 «Постараюсь остаться живым». X/ф. **08.10** Мультифильм. **08.45** Слово пастыря. **09.00**, **14.00**, **16.45** Новости. **09.10** Домашняя библиотека. **09.30** «Утренняя почта». **10.05** «Каламбур». **10.40** Смак. **11.00** «Возвращение Третьяковки». **11.30**

АФІША

Маршал Жукаў думае...

ВЫСТАВЫ

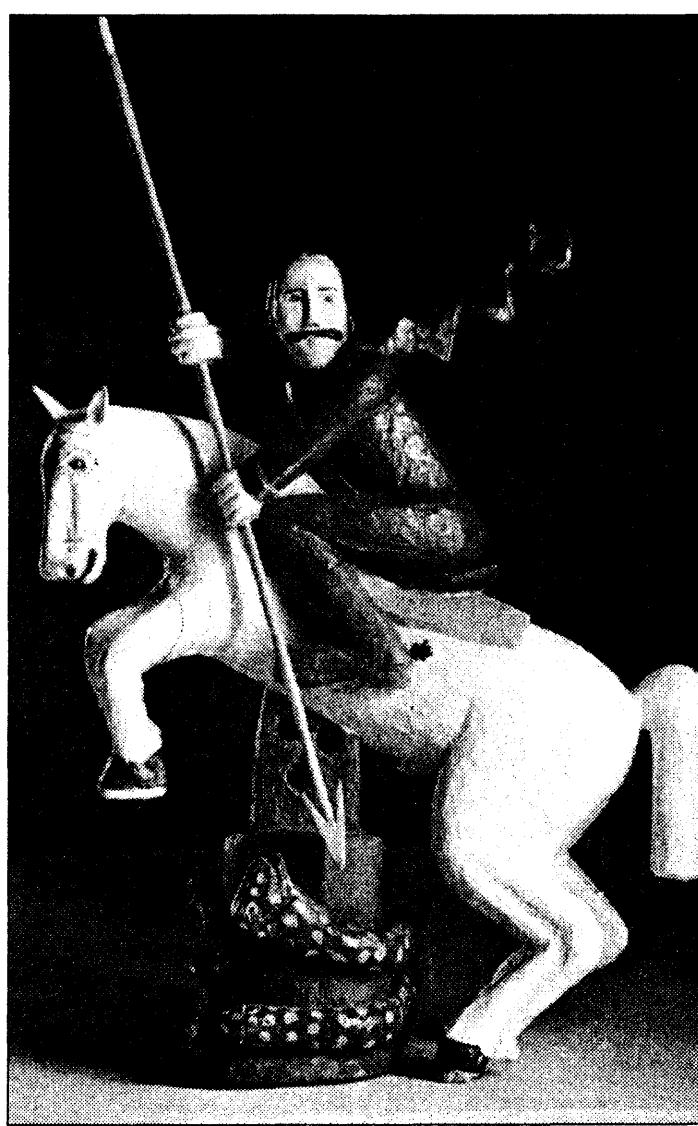
У Палаца мастацтва праходзіць выставка народнага мастацтва, на якой прадстаўленыя практична ўсе віды дэкаратаў-на-прыкладнай творчасці, распайдожданья У Беларусі, — пляценне з лазы і саломы, вышыўка, ткацтва, гарнчарнае і кавальскіе рамяство, разъярбства па дрэве і выцнанне. Тут можна пабачыць такія дзівосі, як сапраўдныя вясельныя каравай, упрыгожаны фігуркамі маладых і гасцей, або плеценцы з лазы самавар. Шмат цікавага чакае таксама прыхільнікам «наўнага» жывапісу — сярод карцін самадзейных мастакоў знойдзеца ўсё: і традыцыйныя сізыны ў лазні, і «думы палкаводца» (маецца на ўзве маршал Жукаў). А найбольш любові і старання ўбагралі ў сябе, напэўна, вышываныя абразы Божай Маці ды ўнікальны экспанат — царкоўная царская брама, цалкам сплещеная з залатай саломкі.

У Нацыянальным мастацкім музеі Беларусі адчынілася выставка твораў Франсіска Гоі. У экспазіцыі 80 афортаў па знакамітыя серыі «Капрычас», якую геніяльны іспанец стварыў у 90-я гады XVIII стагоддзя.

ТЭАТРЫ

Напрыканцы тэатральнага сезона самым актыўным пакуль застаецца сталічны Тэатр-студыя кінаакцёра: тут на білжэйшым тýдні пройдзе ажно пяць спектакляў. Прайда, гэта будзе адна і тая ж пастаноўка — «Міленкі ты мой», якую нам прапануе паглядзець 26 чы 28 чэрвеня, а таксама 1, 2, 3 і 4 ліпеня.

Тэатр імя Янкі Купалы расчы-

На жаль, гэты выдатны твор народнага майстра на выставу у Палац мастерства не трапіў.

раваў сваіх прыхільнікаў: заплываная на канец чэрвеня прэм'ера «Вечны Фама» пераносіцца на восень. Закрыццё сезона на купалаўскім — 27 чэрвеня, на гэты дзень пройдзе нядыўня прэм'ера «Інтымны тэатр Міроўчі».

На купалаўскай сцэне таксама можна пабачыць новую пастаноўку Мікалая Пінігіна ART (30 чэрвеня), а ў пачатку ліпеня ў памяшканні тэатра імя Янкі Купалы будзе гасціваць гастралёры — у Мінск прыезджае Аранбургскі абласны драматычны тэатр. Госці

фільму **10.05** Театр одного художника. **10.25** «Наубум». **10.55** Окно в природу. **11.25** «У самога синего мора». X/ф. **12.45** Спектакль «Драма на охote». 1-я с. **14.35** Волшебны чымодан. **14.50** «Мір авіаціі». **15.25** «Поэт в России больше, чем поэт». **15.50** Дж. Гershvin. «Амерыканец в Париже». **16.10** «Вспышка». **16.30** «Личное дело». **17.00** Новости. **17.05** «2003». **17.15** Блеск-клуб. **17.50** «Кольбельная для Бэна». X/ф. **18.55** «Детский мир». **19.20** Чудо-сказка. **19.35** Слава «Гloria». **20.25** «В мире театра». **20.55** Программа передач. **20.59** Азбука. Говорите по-русски. **21.20** «Кто там...» **21.45** «Без свидетелей». X/ф.

НТВ
07.00 «Вратарь». X/ф. **08.15** Мультифильм. **08.30** «Новые приключения Бэтмена». **09.00** Сегодня утром. **09.10** Кризис. **09.30** «Пойми меня». X/ф. **10.00** «Конан». X/ф. **10.45** От «Винкс»! **11.00** «Рейтинг пресс». **11.30** «Транзит». **11.40** Календарь. **12.00** «Бесконечная любовь». D-13. **14.30** «Затерянные в Йонкерсе». D-13. **16.20** «Небесные властители». D-13. **17.50** «Телохранители». 3-я с. D-13. **18.40** «Рожденный четвертого июля». D-13. **21.00** Календарь «Мира кино». Джина Лоллобриджида. **21.10** «Роксаны». D-13. **22.55** «Молния». D-13. **23.30** «Обед на гигише». D-17. **21.05** «Только для сумасшедших». **22.35** Завтра в программе.

МИР КИНО
09.30 Сегодня в программе. **09.35** «Робин Гуд». D-13. **10.25** Календарь «Мира кино». Джина Лоллобриджида. **10.35** X/ф. Это же время, в следующем году. D-13. **12.30** «Бесконечная любовь». D-13. **14.30** «Затерянные в Йонкерсе». D-13. **16.20** «Небесные властители». D-13. **17.50** «Телохранители». 3-я с. D-13. **18.40** «Рожденный четвертого июля». D-13. **21.00** Календарь «Мира кино». Джина Лоллобриджида. **21.10** «Роксаны». D-13. **22.55** «Молния». D-13. **23.30** «Обед на гигише». D-17. **21.05** «Только для сумасшедших». **22.35** Завтра в программе.

НТВ+ КІНО
09.00 «Республика ШКІД». **10.40** «Где находится нофелет?». **12.00** «Экіпаж». 2-серія. **14.00** «Старый наездник». **15.30** «Мічман». **16.20** «Нежданно-негаданно». **18.20** «Государственный преступник». **19.55** «Вечерний лабіринт». **21.05** «Только для сумасшедших». **22.35** Завтра в программе.

МАСТЕРЫ
09.30 Сегодня в программе. **09.35** «Робин Гуд». D-13. **10.25** Календарь «Мира кино». Джина Лоллобриджида. **10.35** X/ф. Это же время, в следующем году. D-13. **12.30** «Бесконечная любовь». D-13. **14.30** «Затерянные в Йонкерсе». D-13. **16.20** «Небесные властители». D-13. **17.50** «Телохранители». 3-я с. D-13. **18.40** «Рожденный четвертого июля». D-13. **21.00** Календарь «Мира кино». Джина Лоллобриджида. **21.10** «Роксаны». D-13. **22.55** «Молния». D-13. **23.30** «Обед на гигише». D-17. **21.05** «Только для сумасшедших». **22.35** Завтра в программе.

МИР КИНО
09.30 Сегодня в программе. **09.35** «Вечерний лабіринт». **13.00** «Пираты XX века». **14.20** «Все наоборот». **15.25** «Когда святые маршируют». **17.00** «Золотая мина». **2-я с. 19.10** «Живет такой парень». **20.45** «Красавец мужчина». 2-серія. **22.45** Завтра в программе.

МІР КІНО
09.30 Сегодня в программе. **09.35** «Вечерний лабіринт». **13.00** «Пираты XX века». **14.20** «Все наоборот». **15.25** «Когда святые маршируют». **17**